Lietas Nr. C88241724
Lietas arhīva Nr. CA-0086-25
ECLI:LV:LAAT:2025:0515.C88241724.11.S

Latgales apgabaltiesa
SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rēzeknē 2025. gada 15. maijā

Tiesa šādā sastāvā: tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese Valentīna Sokolova, tiesneses Ludmila Mežale un Valentīna Lohova,

ar tiesas sēdes sekretāri Intu Auziņu,

piedaloties prasītājas SIA "GelvoraSergel" pārstāvim /Persona C/, atbildētājas /Persona A/ pārstāvei /Persona D/,

atklātā tiesas sēdē izskatīja civillietu SIA "GelvoraSergel" prasībā pret /Persona B/ un /Persona A/ par parāda piedziņu un tiesību atzīšanu vērst piedziņu uz atsavināto nekustamo īpašumu sakarā ar /Persona A/ apelācijas sūdzību par Latgales rajona tiesas 2024. gada 16. decembra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] SIA „GelvoraSergel" lūdza piedzīt no /Persona B/ parādu 6195,53 EUR, kas izriet no 2018. gada 20. februāra patēriņa kredīta līguma ar akciju sabiedrību "Citadele banka", un atzīt prasītājas tiesības vērst šī parāda piedziņu uz nekustamo īpašumu /Adrese /, ar kadastra numuru /Numurs/, kas pieder /Persona A/.

Prasībā norādīts, ka /Persona B/ nav pienācīgi pildījis no kredīta līguma izrietošās saistības, ir pieļāvis maksājuma kavējumu, tādēļ ar aizdevējas vienpusēju atkāpšanos no līguma tas ir izbeigts 2020. gada 27. janvārī.

Prasītāja ieguva prasījuma tiesības pret atbildētāju ar 2020. gada 21. decembrī noslēgto cesijas līgumu ar akciju sabiedrību "Citadele banka".

/Persona B/ 2019. gada 19. martā uzdāvināja /Persona A/ nekustamo īpašumu /Adrese /. Dāvinājums veikts laikā, kad /Persona B/ jau bija uzņēmies līguma saistību izpildi. Atbildētājam nepieder manta tādā apjomā, lai nolīdzinātu no kredīta līguma izrietošo parādu pilnā apmērā, tādēļ saskaņā ar Civillikuma 1927. pantu prasītājai ir atzīstamas tiesības vērst piedziņu parāda summas apmērā uz uzdāvināto nekustamo īpašumu.

[2] Ar Latgales rajona tiesas 2024. gada 16. decembra spriedumu prasība apmierināta daļēji. No /Persona B/ prasītājas labā piedzīts parāds 6179,58 EUR un tiesāšanās izdevumi 621,22 EUR, kopā 6800,80 EUR.

Noraidīta prasība daļā par līgumsoda 15,94 EUR piedziņu.

Atzītas prasītājas tiesības vērst piedziņu uz nekustamo īpašumu /Adrese /, ar kadastra numuru /Numurs/, parāda 6179,58 EUR apmērā.

[2.1] Spriedums daļā par prasītājas tiesību atzīšanu vērst piedziņu uz nekustamo īpašumu parāda 6195,53 EUR apmērā pamatots ar šādiem argumentiem.

Nekustamais īpašums līdz 2019. gada 22. martam piederēja /Persona B/ uz 2016. gada 18. marta pirkuma līguma pamata. Dāvinājuma līgums noslēgts 2019. gada 19. martā, kad atbildētājam bija parādsaistība. Faktam, ka dāvinājuma darījuma brīdī /Persona B/ saistības izpilde nav bijusi kavēta, nav nozīmes lietā. Kamēr nokavējums

nav konstatēts, savstarpējas saistības puses pilda saskaņā ar līgumu un likuma prasībām, tomēr tas neizslēdz parāda esību kā tādu. Parāds, kura izpildīšana noteikta nākotnē, nezaudē parāda būtību.

Atbildētājs /Persona B/ nav ievērojis ar pietiekamu rūpību labas ticības principu, jo parāda atmaksas pienākums bija acīmredzams.

Nepamatots ir atbildētājas iebildums, ka nav pierādīts fakts, ka /Persona B/ nevarēja izpildīt saistību. Šis fakts ir negatīvs fakts un tas nav pierādāms, lai gan prasītāja daļēji to ir pierādījusi ar Uzņēmumu reģistra 2024. gada 20. marta izziņu, ka atbildētājs nav uzņēmumu īpašnieks, individuālais komersants, personālsabiedrības biedrs, kapitāldaļu, akciju turētājs vai dibinātājs. Ar atbildētājas iesniegtajiem ekrānuzņēmumiem nav pierādīts, ka /Persona B/ veic uzņēmējdarbību un gūst no tās peļņu.

Komerclikuma 406. pantā noteiktais noilguma termiņš komercdarījumiem nav attiecināms uz piedziņas vēršanu uz dāvināto mantu, jo tas ir pakārtots prasījums un ir atkarīgs no prasījuma par parāda piedziņu apmierināšanas un no parādnieka spējas izpildīt saistību, dāvinot mantu, konstatēšanas. Prasījuma vērst piedziņu uz dāvināto mantu noilgums sāk tecēt ar sprieduma likumīgā spēkā stāšanās brīdi un tā ilgums ir noteikts Civilprocesa likuma 546. panta pirmajā daļā.

Saskaņā ar Civillikuma 1927. pantu prasītājai ir tiesības prasīt apmierinājumu no dāvanas un parāda piedziņa ir vēršama uz dāvināto mantu /Persona B/ neizpildītās saistības apmērā.

[3] Atbildētāja /Persona A/ iesniedza apelācijas sūdzību, pārsūdzot spriedumu daļā, ar kuru apmierināta prasība atzīt prasītājas tiesības vērst piedziņu uz /Persona A/ piederošo nekustamo īpašumu /Adrese / parāda 6195,53 EUR apmērā. Apelācijas sūdzībā ir norādīti šādi argumenti.

[3.1] /Persona B/ saistībai atbilstoši Komerclikuma 406. pantam ir iestājies noilgums. Iestājoties pamata saistības noilgumam, izbeidzas arī kreditora tiesība vērst šīs saistības parāda piedziņu uz atdāvināto mantu.

[3.2] /Persona B/ uz dāvinājuma līguma noslēgšanas brīdi nebija neizpildītas kredīta līguma saistības, kuram izpildes termiņš bija iestājies. Prasījums par parāda samaksu radies gandrīz gadu pēc dāvinājuma līguma noslēgšanas.

Tiesa nepamatoti atzinusi, ka lietā nav nozīmes faktam, ka dāvinājuma brīdī saistības izpilde nav bijusi kavēta. Saistības esības fakts nav priekšnoteikums Civillikuma 1927. panta piemērošanai. Senāts ir atzinis, ka Civillikuma 1927. pantā iekļautais regulējums attiecināms tikai uz tiem kreditoriem, kuriem pastāvēja prasījuma tiesības uz dāvināšanas brīdi (*sk. Senāta 2021. gada 19. jūnija sprieduma lietā Nr. SKC-13/2021, C32194617, 8.3. punktu*).

Turklāt prasītāja nav pierādījusi, ka dāvinājums būtu bijis vērsts uz to, lai izvairītos no parāda samaksas, vai jebkādu dāvinātāja vai apdāvinātās rīcību, kas būtu pretēja labai ticībai. Civillikuma 1927. pants ir piemērojams kopsakarā ar Civillikuma 1. pantu, jo tas izriet no Senāta judikatūras (*Senāta 2017. gada 17. maija spriedums lietā Nr. SKC-315, 2014. gada 19. februāra spriedums lietā Nr. SKC-590, 2016. gada 10. jūnija spriedums lietā Nr. SKC-249*).

[3.3] Tiesa nav ņēmusi vērā, ka /Persona B/ piederēja ½ daļa no nekustamā īpašuma, tāpēc viņš varēja atdāvināt tikai viņam piederošo daļu, līdz ar to nevar tikt atzītas tiesības vērst piedziņu uz visu nekustamo īpašumu.

Nekustamais īpašums tika iegūts laikā, kad atbildētājs /Persona B/ bija laulībā ar /Persona E/. Starp laulātajiem pastāvēja likumiskās mantiskās attiecības, nekustamajam īpašumam nav atsevišķas mantas statuss, tāpēc piemērojama prezumpcija, ka nekustamais īpašums piederēja abiem laulātajiem līdzīgās daļā, ko apliecina arī fakts, ka dāvinājuma līgumu parakstījuši abi laulātie.

Tiesas atzītais, ka nozīme ir tikai tam, ka zemesgrāmatā īpašuma tiesības uz nekustamo īpašumu dāvinājuma līguma noslēgšanas brīdī bija /Persona B/, neatbilst Senāta nospriestajam (*sk. Senāta 2020. gada 29. aprīļa lēmuma lietā Nr. SKC-107/2020,ECLI:LV:AT:2020:0429.SKC010720.7.L . 10. punktu*).

[3.4] Prasītāja nav izmantojusi visas iespējas, lai pierādītu, ka /Persona B/ pats nevar samaksāt parādu, ka viņam vairs nav mantas. Prasītāja nav ieguvusi ziņas par /Persona B/ īpašumā esošajiem transportlīdzekļiem.

Tiesa nav ņēmusi vērā atbildētājas iesniegtos pierādījumus, kas liecina, ka /Persona B/ veic saimniecisko darbību un var gūt ienākumus ārvalstīs. Ievērojot lietā iesniegtos pierādījumus, nav pamata atzinumam, ka /Persona B/ pats nevar samaksāt parādu.

Civillikuma 1927. pants ir piemērojams tikai visas mantas dāvinājuma gadījumā. Prasītāja nav iesniegusi pierādījumus, kas apliecinātu, ka /Persona B/ ir uzdāvinājis visu mantu vai dāvinātās lietas vērtība veido lielāko daļu no dāvinātāja mantas, lai dāvinājumu varētu pielīdzināt visas mantas dāvinājumam.

[3.5] Prasītāja nav ņēmusi vērā, ka apdāvinātais neatbild par dāvinātāja parādiem.

Atbildētāja nav saņēmusi dāvanu prasības apmērā. Nekustamā īpašuma kadastrālā vērtība dāvinājuma brīdī bija 2672 EUR. Turklāt /Persona B/ varēja atdāvināt tikai ½ domājamo daļu no nekustamā īpašuma. Vēlāk apdāvinātā ir veikusi ieguldījumus nekustamajā īpašumā, lai uzlabotu tā vērtību un varētu dzīvot šajā īpašumā. Nekustamā īpašuma pašreizējo vērtību nevar uzskatīt par dāvanas vērtību, kāda tika saņemta 2019. gada 19. martā.

Nepamatota tiesību atzīšana vērst piedziņu uz nekustamo īpašumu rada nesamērīgu atbildētājas Satversmes 105. pantā nostiprināto tiesību uz īpašumu aizskārumu. Tiesa spriedumā nav argumentējusi, kāpēc būtu attaisnojama atbildētājas tiesību uz īpašumu ierobežošana.

[3.6] Tiesa bez pamatojuma noraidīja atbildētājas pārstāves lūgumu pārbaudīt, vai kreditore ir izpildījusi pienākumu pirms līguma noslēgšanas novērtēt patērētāja kredītspēju, vai kreditore patērētājam ir sniegusi informāciju pirms līguma noslēgšanas, kā arī brīdinājusi par neizdarītu maksājumu sekām.

[3.7] Atbildētāja lūdza noraidīt prasību atzīt tiesības vērst parāda piedziņu uz viņai piederošo nekustamo īpašumu /Adrese/, atcelt prasības nodrošinājumu, kas piemērots ar Latgales rajona tiesas 2024. gada 30. aprīļa lēmumu.

[4] Tiesas sēdē atbildētājas pārstāve uzturēja apelācijas sūdzību, prasību neatzina un lūdza to pilnīgi noraidīt.

Prasītājas pārstāvis apelācijas sūdzību uzskatīja par nepamatotu, prasību uzturēja pilnīgi, paskaidrojot, ka /Persona B/ ir bijušas saistības pret banku dāvinājuma brīdī, uzskats, ka saistību nebija, jo ir kārtotas kārtējās saistības, ir nepareizs, /Persona B/ automašīnas vērtība nevar segt viņa parādus, nav celta prasība par /Persona B/ bijušās laulātās īpašuma tiesību atzīšanu uz dzīvokļa īpašuma ½ daļu.

Motīvu daļa

Uzklausījusi prasītājas un atbildētājas pārstāvju paskaidrojumus, pārbaudījusi un novērtējusi pierādījumus, noskaidrojusi lietas apstākļus, tiesa atzīst, ka prasība ir apmierināma daļā par parāda piedziņas vēršanu uz nekustamā īpašuma ½ domājamo daļu, bet ir noraidāma par parāda piedziņas vēršanu uz nekustamā īpašuma otro ½ domājamo daļu.

Par lietas izskatīšanas apjomu

[5] Latgales rajona tiesas 2024. gada 16. decembra spriedums daļā parparāda 6179,58 EUR un tiesāšanās izdevumu 621,22 EUR, kopā 6800,80 EUR piedziņu no /Persona B/ nav pārsūdzēts un līdz ar to saskaņā ar Civilprocesa likuma 434. panta pirmās daļas noteikumiem stājies spēkā. Apelācijas instances tiesa no jauna izskata tikai prasību daļā par minētā parāda piedziņas vēršanu uz /Persona A/ dzīvokļa īpašumu. Līdz ar to tiesa nevērtē apelācijas sūdzības argumentus par/Persona B/ saistības izbeigšanu uz noilguma pamata, par nepieciešamību pārbaudīt, vai banka, izsniedzot kredītu, novērtēja /Persona B/ maksātspēju, brīdināja viņu par neizdarītu maksājumu sekām.

Par dzīvokļa īpašuma piederību pirms dāvinājuma

[6] Atbildētājai /Persona A/ dzīvokļa īpašums, uz kuru prasītāja lūdz vērst parāda piedziņu, uzdāvināts ar 2019. gada 19. marta līgumu. Dāvinājuma līguma 5. punktā (lietas 30. lapa) ir norādīts, ka dāvinātājs /Persona B/ apliecina, ka ir laulībā un viņa laulātā /Persona E/ piekrīt, ka tiek atsavināts nekustamais īpašums. /Persona E/ ir /Persona A/ meita.

Pirms dāvinājuma dzīvokļa īpašums bija ierakstīts /Nosaukums/ zemesgrāmatas nodalījumā Nr. /Numurs/ uz /Persona B/ vārda bez piemetinājuma par atsevišķās mantas statusu.

Saskaņā ar ierakstu zemesgrāmatā dzīvokļa īpašums iegūts uz 2016. gada 18. marta pirkuma līguma pamata. Saskaņā ar Balvu novada dzimtsarakstu nodaļas izziņu (lietas 141. lapa) /Persona B/ un /Persona E/ bija reģistrētā laulībā no 2012. gada 14. jūlija līdz 2020. gada 14. augustam. Tātad dzīvoklis iegūts laulības laikā ar /Persona E/. Starp /Persona B/ un /Persona E/ pastāvēja laulāto likumiskās mantiskās attiecības.

[6.1] Senāta 2020. gada 29. aprīļa lēmuma lietā Nr. SKC-107/2020,ECLI:LV:AT:2020:0429.SKC010720.7.L 9. un 9.1. punktā izteikta atziņa, ka "no Civillikuma 91. panta otrās daļas, iztulkojot to kopsakarā ar šā panta pirmo daļu un minētā likuma 89. panta pirmo un otro daļu un 93. panta otro daļu, izriet laulāto kopīgās mantas prezumpcija. [..] nekustamais īpašums, kas iegūts atlīdzības darījumā un zemesgrāmatā nostiprināts uz viena laulātā vārda bez piemetinājuma, iepretim trešajām personām ir abu laulāto kopīgā mantā ietilpstošs īpašuma priekšmets."

Ņemot vērā iepriekš minēto judikatūru un no Civillikuma 91. panta otrās daļas, 89. panta pirmās un otrās daļas un 93. panta otrās daļas izrietošo laulāto kopīgās mantas prezumpciju, tiesa atzīst, ka dzīvokļa īpašums pirms dāvinājuma bija laulāto /Persona B/ un /Persona E/ kopīgā manta, kas piederēja abiem līdzīgās daļās, jo, pastāvot laulāto likumiskajām mantiskajām attiecībām, dzīvokļa īpašums iegūts laulības laikā atlīdzības darījumā un zemesgrāmatā nostiprināts uz /Persona B/ vārda bez piemetinājuma par atsevišķās mantas statusu. Dzīvokļa īpašuma piederību abiem laulātajiem pierāda fakts, ka dāvinājumam bija nepieciešama otra laulātā, tas ir, /Persona E/ piekrišana, jo saskaņā ar Civillikuma 90. panta otrās daļas noteikumiem viena laulātā rīcībai ar abu laulāto kopīgo mantu nepieciešama otra laulātā piekrišana.

Šādos apstākļos /Persona B/ piederēja tikai uzdāvinātā dzīvokļa īpašuma ½ domājamā daļa. Savukārt otra dzīvokļa īpašuma ½ domājamā daļa piederēja /Persona B/ laulātajai, kura dāvinājuma līgumā apstiprināja savu gribu dāvinājumam.

Par atbildētāja /Persona B/ parādiem dzīvokļa īpašuma dāvināšanas laikā

[7] Ar patēriņa kredīta līgumu (lietas 9. lapa) ir pierādīts, ka dzīvokļa īpašuma dāvināšanas laikā, tas ir, 2019. gada 19. martā /Persona B/ bija 2018. gada 20. februāra kredīta līguma samaksas saistība 7040,47 EUR, kas ir pierādīts ar prasības summas aprēķinu (lietas 38.- 40. lapa).

[7.1] No prasības summas aprēķina ir redzams, ka /Persona B/ 2019. gada 19. martā nebija neizpildītu ikmēneša kredīta dzēšanas maksājumu un atlikušās kredīta summas atmaksas termiņš nebija iestājies. Atbildētājas arguments, ka minētie apstākļi ir pamats atziņai, kauz dāvinājuma līguma noslēgšanas brīdi /Persona B/nebija neizpildītas kredīta līguma saistības, ir noraidāms, jo 2019. gada 19. martā /Persona B/ bija neizpildītas kredīta līguma saistības. Tam apstāklim, ka dāvinājuma līguma slēgšanas laikā kredīta atmaksas termiņš nebija iestājies, nav izšķirošas nozīmes. Šāda atziņa izteikta Senāta 2018. gada 5. jūnija sprieduma lietā Nr. C04200309, SKC-170/2018,ECLI:LV:AT:2018:0605.C04200309.1.S.

Pirmās instances tiesas secinājums, ka nav nozīmes faktam, ka dāvinājuma darījuma brīdī /Persona B/ saistības izpilde nav bijusi kavēta, ir pareizs.

[7.2] Ņemot vērā, iepriekš minēto, tiesa atzīst, ka dāvinājuma līguma slēgšanas laikā /Persona B/ bijaneizpildītas kredīta līguma saistības.

Par dāvinātāja spēju parādu samaksāt

[8] Saskaņā ar Latvijas Republikas Uzņēmumu reģistra 2024. gada 20. marta izziņu (lietas 35. lapa) Uzņēmumu reģistrā nav aktuālās informācijas, ka/Persona B/ ir uzņēmumu (uzņēmējsabiedrību) īpašnieks, individuālais komersants, personālsabiedrības biedrs, kapitāldaļu, akciju turētājs vai dibinātājs, kas pierāda to, ka /Persona B/ negūst ienākumus no uzņēmējdarbības Latvijā.

Saskaņā ar izdruku no Valsts vienotās datorizētās zemesgrāmatas (lietas 37. lapa) /Persona B/ nepieder nekustamie īpašumi.

Saskaņā ar CSDD izziņu Nr. /Numurs/ /Persona B/ ir reģistrēti 1984. gada izlaiduma motocikls ar statusu izslēgts (neaktīvs) un 2006. gada izlaiduma vieglā automašīna NISSAN. Ņemot vērā transportlīdzekļu izlaiduma gadu, tiesa atzīst par pamatotu prasītāja apgalvojumu, ka ar šo transportlīdzekļu realizāciju nav iespējams atlīdzināt visu parādu.

Atbildētājas apgalvojums par to, ka /Persona B/ nodarbojas ar tūrisma un atpūtas pakalpojumu popularizēšanu /valsts/, ko pierāda ekrānuzņēmumi no Facebook tīmekļvietnes (lietas 123.-126., 134. lapa), nevar būt par pamatu atziņai, ka /Persona B/ ir spējīgs parādu samaksāt, jo šie fakti nepierāda ienākumu gūšanu un esību Latvijā. Kā atzinis Senāts 2025. gada 30. janvāra spriedumā lietā Nr. C30686719, SKC-55/2025,ECLI:LV:AT:2025:0130.C30686719.15.S, lai prasītājam kā kreditoram rastos šajā tiesību normā (Civillikuma 1927. pantā) paredzētās tiesības, nav nepieciešams, lai kreditors lūgtu atzīt un izpildīt spriedumu par parāda piedziņu ikvienā tādā valstī, kurā atbilstoši normatīvajam regulējumam kreditoram ir uz to tiesības. Tāpat prasītājam nav jāmeklē parādnieka īpašums un ienākumi avoti visās tajās valstīs, kurās parādnieks ir kādu laiku dzīvojis vai dzīvo.

/Persona B/ 2024. gada 19. augustā Facebook tīmekļvietnē ir publicējis sludinājumu par šūšanas iekārtu pārdošanu, kas ir pierādīts ar ekrānuzņēmumiem (lietas 127.-133. lapa). Tomēr minētais fakts nav uzskatāms par pierādījumu /Persona B/ spējai nokārtot parādu, jo nesatur ziņas par /Persona B/ ienākumiem no šo iekārtu pārdošanas un par šo iekārtu piederību viņam.

Šādos apstākļos tiesa atzīst par konstatētu, ka /Persona B/ nespēj samaksāt parādu prasītājai. Par parādnieka nespēju samaksāt parādu liecina arī /Persona B/ paskaidrojumi (lietas 159. lapa) par to, ka banka izsniedza viņam kredītu, neizvērtējot viņa maksātspēju. Par minēto faktu apelācijas sūdzībā norādīja arī /Persona A/.

Par prasītājas tiesībām prasīt apmierinājumu no uzdāvinātā dzīvokļa īpašuma

[9] Ņemot vērā iepriekš minēto un pamatojoties uz Civillikuma 1927. panta noteikumiem, tiesa atzīst, ka prasītājai ir tiesības prasīt apmierinājumu no dzīvokļa īpašuma ½ domājamās daļas, jo dzīvokļa dāvināšanas laikā /Persona B/ bijis parāds un viņš nespēj parādu samaksāt. Tiesa atzīst, ka prasītāja var vērst parāda piedziņu tikai uz dzīvokļa īpašuma ½ domājamo daļu, jo /Persona B/ piederēja dzīvokļa īpašuma ½ domājamā daļa. Dzīvokļa īpašuma otrā ½ domājamā daļa piederēja viņa laulātajai /Persona E/ un saskaņā ar Civillikuma 100. panta pirmo daļu viena laulātā manta neatbild par otra laulātā saistībām. Pirmās instances tiesa apmierināja prasījumu pilnīgi, nepamatoti neņemot vērā iepriekš minētos apstākļus.

[9.1] Tiesa atzīst par nepamatotu atbildētājas argumentu, ka Civillikuma 1927. pants ir piemērojams tikai visas mantas dāvinājuma gadījumā. Atbildētāja pamato savu argumentu ar Senāta judikatūru, kas izteikta 2003. gada 24. septembra spriedumā lietā Nr. SKC- 379/2003 un 2018. gada 30. augusta spriedumā lietā Nr. SKC-179/2018. Tomēr minētajos spriedumos šādas judikatūras tēzes nav. Tieši otrādi Senāts 2014. gada 19. februāra sprieduma lietā Nr. C32290110, SKC- 590/2014 9.1. punktā izteica atziņu, ka Civillikuma 1927. pantā regulētā iespēja vērst piedziņu dāvinātāja saistību izpildei uz dāvināto mantu saistīta nevis ar visas mantas atdāvināšanas faktu kā tādu, bet gan ar to, vai no atlikušās mantas dāvinātājs ir spējīgs apmierināt kreditoru prasījumus. Attiecīgā atziņa izteikta arī Senāta 2016. gada 10. jūnija sprieduma lietā Nr. C30369010, SKC-249/2016 10.1. punktā, 2017. gada 17. maija sprieduma lietā Nr. C13053014, SKC-315/2017 10.3. punktā.

Atbildētāji nav pierādījuši, ka /Persona B/ no atlikušās mantas ir spējīgs apmierināt kreditora prasījumu. Lietā konstatēts, ka dāvinājuma brīdī /Persona B/ piederēja1984. gada izlaiduma motocikls un no 2022. gada 28. jūnija 2006. gada izlaiduma automašīna NISSAN, kas nepietiek parāda samaksai.

[9.2] Ir noraidāms atbildētājas arguments, ka dāvinājuma līgums nav noslēgts nolūkā izvairīties no saistību izpildes un līdz ar to saskaņā ar Civillikuma 1. panta noteikumiem prasījums nav apmierināms. Dzīvokļa īpašuma dāvināšanas laikā /Persona B/ bija parāds, kuru viņš nevarēja samaksāt no atlikušās mantas. No/Persona B/ paskaidrojumos (lietas 159. lapa) norādītā, ka banka izsniedza viņam kredītu, neizvērtējot viņa maksātspēju, var saprast, ka viņš, uzdāvinot dzīvokļa īpašumu, apzinājies savu maksātnespēju. Parāds nav samaksāts līdz šim brīdim. Šāda /Persona B/ rīcība ir pretēja Civillikuma 1. panta noteikumiem. Savukārt apdāvinātās personas /Persona A/ subjektīvai attieksmei pret dāvinājumu nav nekādas juridiskas nozīmes, jo saskaņā ar Civillikuma 1927. pantu piedziņu var vērst uz dāvanu.

Par tiesas izdevumiem

[10] Apelācijas instances tiesā atbildētājai /Persona A/ ir tiesas izdevumi – valsts nodeva 70 EUR par apelācijas sūdzību. Tā kā prasījums pret /Persona A/ ir noraidāms ½ daļā, tad saskaņā ar Civilprocesa likuma 41.

panta pirmās daļas noteikumiem proporcionāli tai prasījuma daļai, kurā prasība noraidīta, atbildētājai ir piespriežama no prasītājas puse no samaksātās valsts nodevas, tas ir , 35 EUR.

[11] Ar Latgales rajona tiesas tiesneša 2024. gada 30. aprīļa lēmumu prasība nodrošināta, ierakstot Balvu pilsētas zemesgrāmatas nodalījumā Nr. /Numurs/ ķīlas tiesības atzīmi nekustamajam īpašumam ar kadastra numuru /Numurs/, /Adrese /. Saskaņā ar Civilprocesa likuma 140. panta sesto daļu, tiesa atceļ prasības nodrošinājumunekustamā īpašuma ½ domājamai daļai, jo šajā daļā prasība ir noraidīta.

[12] Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 204.[1] panta noteikumiem, tiesa nosaka prasītājai sprieduma par tiesas izdevumu piedziņu labprātīgai izpildei šīs likuma normas otrajā daļā paredzēto maksimālo termiņu – desmit dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Rezolutīvā daļa

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 432., 454., 189., 190., 195., 204.[1] pantu, tiesa

nosprieda

apmierināt daļējiSIA “GelvoraSergel” prasību.

Atzīt SIA “GelvoraSergel”, reģistrācijas Nr. 40103837691, tiesības vērst parāda6179,58 EUR piedziņu uz nekustamā īpašuma ar kadastra numuru /Numurs/ ½ domājamo daļu, kas/Nosaukums/ zemesgrāmatas nodalījumā Nr. /Numurs/ ierakstīts uz /Persona A/, personas kods /Personas kods A/, vārda.

Noraidīt prasību daļā par parāda piedziņas vēršanu uz minētā īpašuma otro ½ domājamo daļu.

Piedzīt noSIA “GelvoraSergel”, reģistrācijas Nr. 40103837691, /Persona A/, personas kods /Personas kods A/,labā tiesas izdevumus 35 EUR (trīsdesmit pieci *euro*). Samaksu veikt /Persona A/ kontā Nr. /IBAN B/, /Organizācija B/.

Noteikt SIA “GelvoraSergel”sprieduma par tiesas izdevumu piedziņu labprātīgai izpildei desmit dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Atcelt ar Latgales rajona tiesas tiesneša 2024. gada 30. aprīļa lēmumupiemēroto prasības nodrošinājumu - /Nosaukums/ zemesgrāmatas nodalījumā Nr. /Numurs/ ierakstīto ķīlas tiesības atzīmi nekustamā īpašuma ar kadastra numuru /Numurs/, /Adrese / ½ domājamai daļai.

Spriedumu var pārsūdzēt kasācijas kārtībā 30 dienu laikā no sprieduma pasludināšanas dienas – 2025. gada 15. maija Senāta Civillietu departamentā, iesniedzot kasācijas sūdzību Latgales apgabaltiesā un samaksājot drošības naudu 300 EUR, maksājuma dokumentā norādot: saņēmējs Latvijas Republikas Augstākā tiesa, reģistrācijas Nr. 90000068892, saņēmēja banka Valsts kase, kods TRELLV22, konta Nr. LV83TREL8280010000000, ekonomiskais klasifikācijas kods F22010010, norādot personas datus, lietas Nr. C88241724.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese V. Sokolova

Tiesnese L. Mežale

Tiesnese V. Lohova